

ΡΩΜΙΚΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἐνιακόσα δέκα
κι' ἔλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὠ φ ρ ᾱ γ κ α εῖ ν α ι μ ὁ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἔ κ α φ ρ ᾱ γ κ α κ αὶ σ τ ὀ χ ἔ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Πέμπτ' Ἰουνίου σήμερα,
θερῶς λυσοῦν ἀνήμερα.

Χίλια κι' ἑκατὸν εἰκοσιτρία,
ὑμνοὶ Βασιλῆα καὶ φασαρία.

**Τραγούδι μ' ἐνθουσιασμό
'στοῦ Βασιλῆα τὸν γυρισμό.**

Καλῶς ἦλθες, Βασιλῆα,
'στὴ δικὴ μας ἀγκαλιά,
πάλι καλῶς ὤρισες.

Τοὺς μεγάλους μας τοὺς πόνους
σὲ Μινίστρος καὶ σὲ Θρόνους
πάλιν ἐξιστόρησες.

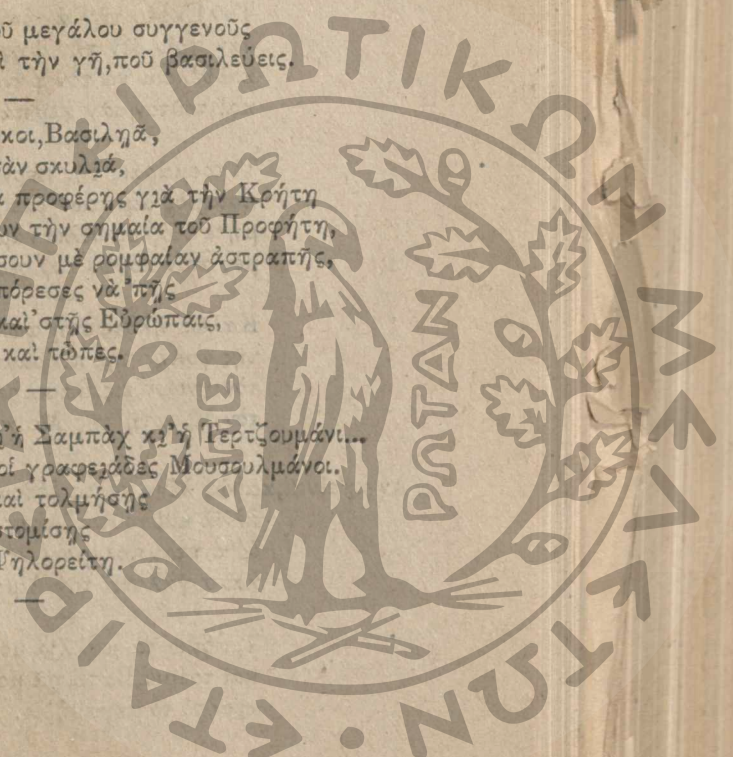
Ἀναμίλησες σὲ φίλους καὶ σκηπτόχους συγγενεῖς,
καὶ 'στὰ κλάμματα τὰ τόσα τῆς κηδείας τῆς τρανῆς
ἐν ἔξέχασες κι' ἐκείνα τὰ δικά μας, Βασιλῆα,
ποῦ κυλοῦν σταλιά σταλιά.

Μαρκήσες καὶ πάλι τοὺς προστάτας τοὺς τρανοὺς,
ποῦ τὴν δόλιχ Ρωμηοσύνη τὴν νομίζουν κράτος χλεύης,

κι' εἶδες μέσα 'στὴν κηδεῖα τοῦ μεγάλου συγγενοῦς
ὅτι θέλουν νὰ κηδεύσουν καὶ τὴν γῆ, ποῦ βασιλεύεις.

Ἄν κι' οἱ Τοῦρκοι, Βασιλῆα,
σοῦ ριχτήκαν σὰν σκυλιά,
κι' ἔνα γρὺ δὲν ἐπιτρέπουν νὰ προφέρῃς γιὰ τὴν Κρήτη
κι' ἀπειλοῦν πῶς θὰ σηκώσουν τὴν σημαία τοῦ Προφήτη,
καὶ τοὺς Ροῦμ θὰ τοὺς περάσουν μὲ ρομφαία ἀστραπῆς.
Ὅ, τι μπόρεσες νὰ κάνης, ὅ, τι μπόρεσες νὰ πῇς
'στῆς Αὔλαις καὶ 'στῆς Εὐρώπαις,
τόκανες καλὰ καὶ πῶπες.

Τι σοῦ γράφει κι' ἡ Τανὴν κι' ἡ Σαμπάχ κι' ἡ Τερτζουμάνι...
τί σοῦ γράφουν, Βασιλῆα, κι' οἱ γραφεῖς Μουσταλμάνοι.
Ἄν ξεχάσης καὶ τολμήσης
ἕνα γρὺ νὰ ξεστομίσης
γιὰ τὸν γέρο Ψηλορείτη.

Συμφορά μας,συμφορά σου...
θα στηθῇ στ' Ἀνάκτορά σου
ἡ σημάια τοῦ Προφήτη.

Καὶ δὲν φθάνει,ποῦ μ' ἔμας
κάθε Χόντζας κι' Οὐλεμάς
ἔχει μένος ὀλοένα,
τώρα τάχουν καὶ με σένα.

Ἄδυσσας ἐδῶ κι' ἐκεῖ
καὶ σοῦ ψάλλουν χίλια τόσα,
κι' ὅ,τι Συνταγματικὴ
τοὺς ὑπαγορεύει γλώσσα.

Τούρκων μῆνις λυσσαλέα...
τί χολὴν δὲν ἐξεμοῦν...
καὶ τὸν νέον Βασιλέα
τῆς Ἀγγλίας πολεμοῦν.

Τοῦ εἰχτηκαν κι' ἐκείνου στήν τόση του τὴν θλίψη,
τάβαλαν με τὸν θεῖο,τάβαλαν με τάνηψι,
με δύο Γεωργίους τὰ βάλανε συγχρόνως,
με σένα τῆς Ἑλλάδος κι' αὐτὸν τῆς Ἀλβιόνας.

Τοὺς νέους Τουρκαλάδες παροξυσμὸς κορώνει
καὶ λαύρα καὶ γιγακίνοι,
γιατ' ἴδανε κι' ἐκείνοι
πῶς ἔχομε Κορώνη με μπάριπα στήν Κορώνη.

Μέσα σ' αὐτὴς συμφοραῖς τους,μέσα σ' αὐτὰ ξαφνικά τους,
ἄρχισαν καὶ μαζί μας νὰ τρῶν τὰ λυσσακά τους.
Ὅρνεται τὸ κράτος τῆς νέας ἀνορθώσεως
μ' ἀδιάκοπη φοβέρα,
καὶ δὲν διαβαίνει ἡμέρα,
ποῦ νὰ μὴ μᾶς κηρύξῃ πολέμους ἐξοντώσεως.

Τὴ συμφορά μεγάλη!..
καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ Γκρέυ
χυμᾷ τὸ Κομητάτο.

Καὶ τοῦτου τὸ κεφάλι
αἰμοχαρεῖς κορέοι
τὸ θέλουν μὲς σ' τὸ πιάτο.

Τοῦ Γκρέυ τὴν ἀγάπη
σὰν πρὶν δὲν τὴν ψηφᾶνε,
καὶ θέλουν νὰ τὸν φᾶνε
καὶ τοῦτον σὰν κεμπάπι.

Τὴ τρομάραις τῆς περναμένη!..
ποταμὸς αἱμάτων ρεῖ,
μήτε φύλλος θέλω νάμαι
μὲς σ' τὸν κόρφο τοῦ σὲρ Γκρέυ.

Καλῶς ἤλθεσ' στὴ φωλιά
τῆς φυλῆς τῆς πικραμένης...
τὸν γνωρίζεις,Βασιλεῖα,
τὸν Μουφτὴ τῆς Μαινέμενης;

Ἄν κι' εἶναι,καθὼς λένε,γέρος ἐβδομητάρης,
ἀλλὰ καὶ τοῦτος Ἀρης
ὀρθόνηται πολέμων
καὶ συγκλονεῖ τὸν Αἷμον.

Τραβάω τὰ μαλλιά μου,
καὶ τρέμω,Βασιλεῖα μου,
κι' αὐτὸ τὸ μεγαθήριο.

Μὲς σ' τὴν ἀντάρ' αὐτὴ
καὶ τοῦτον τὸν Μουφτὴ
τὸν ἔπιασε ντελίριο.

Δὲν χωρατεύει,Βασιλεῖα,καὶ λείπει σ' τὸν θυμὸ του
πῶς θὰ περάσῃ σάβανο σ' τὸν κύνειο λαιμὸ του,
καὶ μ' ἓνα χέρι σ' τὸ σπαθί καὶ μ' ἄλλο σ' τὸ Κοράνι
θ' ἄλλοφρονῇ,θὰ μαίνεται,
θὰ σκοῦζῃ: τί προσμένετε;
κτυπάτε,Μουσουλμάνοι.

Τέτοια καὶ τοῦτος ὁ Μουφτὴς θὰ πῇ σαδανωμένος
σ' τῶν Ἀρηδῶν τὸ γένος,
καὶ σ' αἷματα Γκιανούρηδων τὴν λύσσα του θὰ πνίξῃ
καὶ τὴν μεγαλοπρέπεια τοῦ Σεριὰτ θὰ δείξῃ.

Τὴ σφαγὴ,τί κοπετόσι!..
κάθε Τούρκος σκελετὸς
βγαίνει τώρα μακελλάρης...
ποῦ ἔξοφύτρωσε κι' αὐτὸς
ὁ Μουφτὴς ὁ ξεκουτάρης.

Μὲς σ' τοὺς τόσους διαδασμένους,
μὲς σ' τοὺς τόσους μαινομένους
τῆς Τουρκίας τῆς μαινομένης,
μ' ἓνα σάβανο γυρίζει
καὶ μαινόμενος ἀφρίζει
κι' ὁ Μουφτὴς τῆς Μαινέμενης.

Κι' ὁ Περικλέτος ἐν σπουδῇ τὸν Κορωνάτο τραγουδεῖ.

Π. — Πάλι σ' ἐπότησαν γιὰ μᾶς φαρμάκια καὶ χολαῖς,
μὰ τώρα δὲν μᾶς λές
οἱ προσφιλεῖς προστάται μας τί πάθανε καὶ πάλι
καὶ τοὺς παρᾶσφιξε γιὰ μᾶς συμπαθεία μεγάλη;

Ἄν τώρα,Κορωνάτε μου,ῥωτᾶς καὶ γιὰ τοὺς Γάλλους,
προστάτας μας μεγάλους,
ἀκόμη δὲν εἰμπόρεσα νὰ νοιώσω τὴν αἰτία,
ποῦ μ' ἔρωτ' ἄναψε γιὰ μᾶς καὶ τὴν Δημοκρατία.

Ὅμως καὶ τὸ Φιγαρό,πρῶτος τῆς Τουρκίας βλάμης,
συμβουλεύει τὰς Δυνάμεις
τὰ συμφέροντά των μόνο νὰ κυττάξουν τὰ πολλὰ
καὶ ν' ἀφήσουν τὰ δικά μας ιδεώδη τὰ τρελλὰ,
ποῦ πεντάρη δὲν ἀξίζουν καὶ δὲν βγάζουν καρδέλι,
καὶ γι' αὐτὰ νὰ μὴν τῆς μέλῃ.

Τέτοια καὶ τὸ Φιγαρό
γράφει τοῦτον τὸν καιρὸ
μὲ καλέμι τσουχερό.

Καὶ γιὰ τοῦτα ποῦ μᾶς σέρνει
μὲ φιλότουρκο σεδντᾶ
τὸ ῥωτοῦνε πόσα πέρνει,
πλὴν αὐτὸ δὲν ἀπαντᾷ.

Κρίμα σ' αὐτὴς ἐλευθερίας τὴν φιλότουρκο μητέρα,
ποῦ σκιρτᾷ γιὰ μᾶς καὶ Σέ,
κρίμα πούχοι ἐδῶ πέρα
καὶ τὴν Ἀλλιάνας Φρανσέ.

Ἀρχίζει τώρα,Βασιλεῖα,νὰ προκαλῇ ναυτίας
τὸ πάθος τὸ φιλότουρκο καὶ τῆς Δημοκρατίας,
ὅπου σὲ Τσάρων ἄρματα τὴν ἔχουνε δεμένα
καὶ σὰν ἀκούσῃ Κάϊσερ τὴν πάει τρία κι' ἓνα.

Κι' ὁ Μουφτὴς τῆς Μαινέμενης
φρόνητρον τῆς οἰκουμένης.

Ἐγινε σήμερα κι' αὐτὴ
τὼν συμπερόντων μάννα,
καὶ λάτρεις καθενὸς Μουφτῇ
καὶ πρώτη μαλαγάνα.

Κρίμα καὶ κρίμα,Βασιλεῖα,
ποῦ τὰ δικά μας τὰ γαλιὰ
φωνάζουν πάλι Γαλλιστί
γιὰ τὴν Γαλλία:σπριστί.

Κρίμα καὶ στὴ Γαλλία μας
καὶ στὴ στενὴ φιλία μας.

Τὸς θὰ μᾶς ἔλεγε ποτὲ πῶς μετὰ τόση σχέσι
κι' ἐκείνη θὰ φορέσῃ
τὸ Τούρκικο τὸ φέσι.

Κρίμα καὶ πάλι κρίμα
γι' αὐτὴν τὴν φιλενάδα,
ποῦ πάντοτε ἔξετιμα
μὲ πάθος τὴν Ἑλλάδα.

Κρίμα,ποῦ ξέρομε κι' ἐμεῖς τὰ Γαλλικὰ φαροῖ,
καὶ στὰ λουτρά τῆς πηγαινέας κάθε χρονιά καὶ Σὺ.

Ἄν ῥωτᾶς καὶ τοὺς Μαγνάρους,ἀπὸ τέτοιους φιφτυτοῦ
προκοπὴ μὴν περιμένης...
καὶ ἡμῶν βρυχῶνται τώρα Τουρκικώτεροι κι' αὐτοῦ
τοῦ Μουφτῇ τῆς Μαινέμενης.

Κοντολογίς κατὰλαβαν κι' ἐλεύθεροι καὶ σκλάβοι
πῶς ἔχει τοὺς προστάτας μας καὶ τώρα καταλάβει
πάλιν ἀνίατον γιὰ μᾶς κι' ἀγάπης λύσσα τόση,
ποῦ ποῖς ὀλίγο,ποῖς πολὺ,
νυχθημερόν παρακαλεῖ
ἀπὸ τὴν προστασία των κάποιος νὰ μᾶς γλυτώσῃ.

Ὁ μνημόσυνον ἐκείνου τοῦ παλχοῦ τοῦ Κωνσταντίνου.

Τὸν Ρωμηῶν ἡ πλάσις χαίρει...
κι' ὁ Μαγνάρος ὁ τρανὴς

κι' ὁ φιλέλλην Γερμανὸς
μὲ τὸ πονεμένο χέρι.

Κι' ὅλ' οἱ φίλ' οἱ σεβαστοὶ
κι' ἄγνωστοί μας καὶ γνωστοὶ
μᾶς σαλγόνουν,Βασιλεῖα,
μ' ἔρωτομανὴ φιλιὰ.

Κι' ἐγὼ φέρομαι πτερόπους πρὸς αἰθέρας ἀνεφέλους
τῆς πτωχῆς μας Πηνελόπης,
καὶ τὴν βλέπω,Βασιλεῖα μου,νὰ σκουπίζει τοὺς σιέλους
Ἑλληνοπαθοῦς Εὐρώπης.

Καὶ τώρα ποῦ μᾶς ἐφυγες κι' ἐπήγες στὴν Ἀγγλία
καὶ σ' τοὺς προστάτας ἐφερνες γιὰ μᾶς τὴν ὀμιλία,
κι' ἐμεῖς,καλέ μου Βασιλεῖα,χωρὶς νὰ λείψῃ γλώττα
φουλάξαμε τὴν στάσι μας τὴν ἴδια σὰν καὶ πρῶτα,
ἐν ἄλλοις λόγοις δηλαδὴ χωρὶς κανένα ψόγο,
κι' ἐκάνναμε μνημόσυνο γιὰ τὸν Παλαιολόγο.

Κι' ἐνθ' πολλῶν ἡκούετο καρδιόκτυπος καὶ θρήνος
τέτοια θαρρῶ πῶς φώναξε σ' ἐμᾶς ὁ Κωνσταντίνος:
Ἵπτον ὁδοιπόρο Βασιλεῖα νὰ πῇτε χαιρετίσματα,
σηκώστε τὰ κεφάλια,
κι' ἄς λείψουν γονατίσματα
καὶ τόσα παρακάληα.

Κι' ἐγὼ τοὺς παρακάλεσα μὴ μὲρ' ἀπηλπισμένους
νὰ σώσουν τὴν Ἐπτάλοφον καὶ τοῦ Σταυροῦ τὸ γένος,
μὰ τί καλὰ ποῦ μ' ἄφησαν μονάχοι σ' τὸν ἀγῶνα
κι' ἀθάνατος δοξάζομαι κι' ἡμνοῦμαι σ' τὸν αἰῶνα.

Ἀποφασίστε καὶ σὲς ἀπροστατευτῶν γάνοι,
νὰ ζήσετε καὶ μὴ φορὰ χωρὶς προστάτας μόναι,
νὰ ὀητε τότε τί καλὰ θὰ ζήτε κατὰ μόνας,
κι' ἐκεῖνος πούχει γνῶσι
μὲ τὸν καιρὸ θὰ νοιώσῃ
πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ζῇ καὶ δίχως κηδεμόνας.

Ἄν σᾶς λείψῃ μιὰ γιὰ πάντα τούτ' ἢ λόξα κι' ἡ μαίνια
γιὰ τῶν ξένων τὴν ἀγάπη καὶ γιὰ τὴν κηδεμονεῖα,
κι' ἂν τῶν λόγων των ἡ γλύκα τὴν ψυχὴ σας δὲν χαυνώσῃ,
τότε κι' ὁ Μουφτῆς ἐκεῖνος τὴν Τουρκιὰ θὰ σαδανώσῃ
μὲ ψηφίσματα Μουφτῆδων καὶ Συντάγματος θεσμούς,
ποῦ τῆς ἔφεραν ἀγρίους τῶν φρενῶν παροξυσμούς.

Ξαφνιάστηκα μὲ τὴν λαλιὰ
μάρμαρωμένου Βασιληᾶ,
κι' ἐγὼ θαρρῶ, τοῦ φώναξα, σωτήριον πῶς εἶναι
τὸ δίχως κηδεμόνας ζῆν καὶ θνήσκειν, Κωνσταντίνε.
Κι' ἐμπρὸς στής πόρταις τῶν κουφῶν ὅσο κι' ἂν θέλῃς βρόντα,
ὅσο κι' ἂν θέλῃς μίλῃσέ με τρόπο κι' ἀπὸ σπόντα,
θὰ συγκριθῇς μὲ πλάνητα κι' εἰς ἔρημον βοῶντα.

Τι μνημόσυνο κι' ἐκεῖνοι... καὶ μοῦ φάνηκε πῶς εἶδα
κουρελιάρα τὴν πατρίδα,
καὶ τὸν δίσκο τὸν τρανὸ τῶν κολλύβων νὰ κρατῇ
καὶ μὲ τοῦτον ὁβολοὺς εὐσπλαγχνίαις νὰ ζητῇ,
κι' ἔσκασαν πολλοὶ στὰ γέλοια
γιὰ τῆς δόξης τὰ κουρέλια.

Κι' ἄκουσα νὰ λέγῃ κάποιος: μὴ μὲ τέτοιο δίσκο, μὴ
βγαίνετε γιὰ συνδρομῇ.
Τέτοιου μνημοσύνου δίσκο μὴν τὸν ἔχῃς, Ρωμηοσύνη,
γιὰ τὴν ἐλεημοσύνη.

Τέτοιου μνημοσύνου δίσκο
μὴν τὸν βγάξῃς μὲ τοὺς ἄλλους
ἐμπρὸς σὲ Καίσαρας μεγάλους
καὶ σὲ κάθε Βασιλίσκο.

Κι' ἔνας δικέφαλος αἰτὸς
ἐπέταξε καμαρωτός,
κι' ἀπ' ὅπου κι' ἂν ἐπέρασε μὲ διὰ πλάτα φτερά
ἔχαιρέτησαν τὸ διάβα του τουφέκια βροντερά,
κι' ἐπέταξαν Πινδαρικῶν κελαδημάτων φθόγγοι,
κι' ὕμνοι γινῆκαν λευθεριᾶς ἀλυσσοδέτων βόγγοι.

Τι χαρὰ σ' ἐκείνους πάλι,
ποῦ κἀναν τὴν προσευχὴ των
μὲ κατάνυξι μεγάλη,
κι' ἐννοίωσαν μὲς στὴν ψυχὴ των
τὸν αἰτὸ τοῦ Βασιληᾶ,
καὶ δὲν ἔδγαλαν μιλιὰ.

Συνέχεια καὶ τέλος τῶν ὕμνων τοῦ μέλους.

Π.—Καλῶς μᾶς ἦλθες, Βασιληᾶ, σὲ τοῦτο μας τὸν ἄλλο...
ἀνοίγομε μιὰ πιθαμὴ τὸ στόμα μας τὸ λάλο,
γιὰ νὰ μᾶς πῇς τι σοῦ πανε' στὴ Δόντρα καὶ στὴ Ρώμη
κι' ἂν πρέπει νὰ μὴ χάσωμε τὸ θάρρος μας ἀκόμη.

Χαίρ' ἡ πόλις τῶν Πατρῶν, καὶ φωνάζοντας σπολλάτη
μὲς στὸ στόμα σὲ κυτᾶ,
κι' εἶπες πάλι χωρατὰ
μὲ πιπέρη καὶ μ' ἄλάτι.

Μὲ θερμὸν ἐνδιαφέρον ἔτρεξες ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
κι' ἔσπευδε λαὸς κοντά σου, κι' ἔσπευδαν πολιτικοί,
κι' ἡ Πατρίς ὑπερεχάρη βλέπωντάς σε, Βασιληᾶ,
νὰ πηγαίνῃς σὲ στρατώνας δίχως νάναί Πασχαλιά.

Γιὰ τοὺς ἐφένδρους ῥώτησες μὲ προφανῇ φροντίδα,
καὶ γιὰ τὸν περονόπορο καὶ τὴν καψοσταφίδα,
μὰ καὶ γιὰ τὴν ἀρθρίτιδα τοῦ Πατρινοῦ Τσερτίδη,
κι' ὅλους μᾶς ἀνεκούφισες μὲ τοῦτο τὸ ταξεῖδι.

Ὡμίλησες στὴν Κέρκυρα μαζί με τὸν Κορφιᾶτη,
καὶ στῶν Πατρῶν τὸν Γούναρη θαρρῶ πῶς εἶπες καί τι,
καὶ συζητήσεις ἄρχισαν σὲ λιμαδόρων σφαίραις
γιατὶ καὶ πῶς ἐκάθισες στὴν Πάτρα τόσαις μέραις,
πῶς κι' ὁ Καλλέργης ἔφυγε στὰς Πάτρας ἐν σπουδῇ,
ποιὸς λόγος τὸν ἠνάγκασε νὰ σπεύσῃ νὰ σὲ δῇ.

Κι' ἐμεῖς σ' ἐπεριμέναμε κι' ἀργοῦσες νὰ γυρίσῃς,
κι' ἔλεγαν συμπολίται
πῶς ἴσως ἀπειλεῖται
καμμία νέα κρίσις.

Τι σχόλια Γερουσιῶν καὶ πάντων τῶν ἐν τέλει,
κι' ὁ Κυριακούλης, Βασιληᾶ, γράμμ' ἀνοικτὸ σοῦ στέλλει,
κι' ἐκεῖ σοῦ γράφει φανερά πῶς ὁ λαὸς πλανᾶται
ἂν σύμφωνα μὲ τοὺς θεσμοὺς θαρρῇ πῶς κυβερνᾶται.

Κι' εἶναι πολὺ κατάλληλον μέσα σὲ τέτοιαις ὥραις,
ὅπου मुखῶντ' Ἐγκέλαδοι καὶ μᾶς τρομάζουν μπόραις,
ν' ἀνοίξωμε συζήτησι καὶ δυνατὴ κουδέντα
γιὰ τὰ καψοσυντάγματα καὶ γιὰ τὰ Παρλαμένα.

Φ.—Δέξου προσρήσεις, Βασιληᾶ, κι' ἐμένα τῆς μαγάραις...
καλῶς μᾶς ἦλθες... εὐθὺς καὶ λάλει καὶ σιῶπα...
νέας ἐκκαθαρίσεως παφλάζων Νιαγάρρας
μαζί με τόσους κλαίοντας πῆρε καὶ τὸν Κλεῶπα.

Μὲ τῶν ἐκκαθαρίσεων τὴν δρᾶσιν ἀναθάρρῃς
κι' ἀπὸ κοιλίας πειρασμοὺς τὰς σκέψεις μας καθάρισε,
καὶ στὴν ἀγκάλην τοῦ λαοῦ τὴν κεφαλὴν προσκλίνων,
σκέπτου μ' αὐτὸν γενναίως,
κι' ἐπιμελοῦ, κοπίαζε μεθ' ὅλων τῶν Ἑλλήνων
ἐφ' ὅσον εἶσαι νέος.

Γιὰ λόγχαις λέγε μοναχὰ καὶ γιὰ Στρατοῦ στελέχη,
κι' ἐφέτος ἀντιγαλλικὴ
νὰ δείξωμε πολιτικὴ,
κι' εἶπε κι' ἐφέτος στὸν Πισσὼν πῶς Αἰξ-λὲ-μπαιν δὲν ἔχει.

Μ' αὐτοὺς τοὺς κουτογάλλους,
τὸν Γκρέυ, καὶ τοὺς ἄλλους,
τὸν μπότσουλά μας χάνομε.

Παίξουν ἐν οὐ παικταῖς,
φέγουν ἐν οὐ ψεκταῖς,
τὴν διάβολά νὰ κἀνωμε.

Ἐμπρὸς... καθένας κηδεμὼν ὅς λείψῃ τοῦ λοιποῦ,
κι' ὠδήγησέ μας ἄλκιμος κι' ἐγὼ δὲν ἔρω ποῦ.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Θερμῶς συγχαίρει κι' ὁ Ρωμηὸς δεινὸν Ἀσκληπιᾶδην,
τὸν ὠτολόγον ἱατρὸν Δέλτα Δημητριάδην,
δι' ὅσα γράφουν δόκτορες τῆς ξένης δύνατοι
περὶ μιᾶς μελέτης τοῦ σπουδαίου γιὰ ταῦτά.